Hraběnka z Mareilles.

....Román....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

"Poslyš, Jene, povím ti to —" zaštkala. "Nenávidím toho muže stejně jako ty, ba snad ještě více. Když jsem byla sama, neměla jsem než jediné myšlenky: seznati pravdu, původ našeho neštěstí. Žila jsem skryta v Paříži, nemocna a toužebně upírajíc zrak k dálné zemi, kde byl jsi ty, jediný muž, jejž jsem kdy milovala....Tu přišel barou. Jedině od něho měla jsem zprávy o tobě. Jednoho dne přinesl mi hroznou zvěst o tvé smrti....Kdybys byl viděl, jak nedovedl utajiti svoji radost nad tím, byl bys myslil jako já, že konečně dosáhl, čeho si přál! Tu jsem poznala, že on, jedině on jest původcem všeho: tvé hany, tvého vypovězení, našeho rozloučení....Žádal o moji ruku.....Co mám ti říci?...Pomyslíš si, že se chci omluviti....že snad lhu....ale znáš mne. Víš, že lež nikdy neposkvrnila ma ústa, že jsem nelpěla na bohatství....Po tom všem co jsem vytrpěla, zhnusil se mi i život....Ale pomyšlení na pomstu mne ponoukalo...chtěla jsem vypátrati baronovo tajemství, které nás zničilo. Byla jsem odhodlána ke všemu, jen abych očistila tvoji památku a jméno Gabrielly, naší dcery. Myslila jsem, že mám více síly! Ale pozbyla jsem odvahy, neboť narazila jsem na nezdolné překážky. Barona, nelze proniknouti, nepoví než co sám chce.... Za nějaký čas vzdala jsem se marných pokusů....ty's tu nebyl, nikdo mi nedodával síly...a konečně myslila jsem si, že mi nikdo neuvěří i když se sama přesvědčím, že jest baron původcem všeho....Ó, kdybych byla věděla, že ještě žiješ, ty, jejž jedině miluji, byla bych tomu katanovi spíše vyrvala duši z těla než nechala tě v hanbě a ve vyhnanství; byla bych učinila vše, abych ti vrátila čest! Co mám však činiti, abych ti to dokázala? Mluv, přísahám při spáse Gabriellině, že tě poslechnu! Byla jsem zbabělá....ty mi dodáš zmužilosti. Byla jsem překonána, ale nyní znova začneme boj a s tvojí oporou zajisté zvítězím a zvím vše.... Ano, slibuji ti, že zvím všecko!" dodala horoucně. "Poruč jen, nic nebude mi těžkým!"

"A pak půjdeš se mnou?"

"Kam budeš chtíti."

"Nelekáš se chudoby, strádání?...."

"Nebojím se ničeho!"

"Opustíš Raynauda, nechť jest výsledek podniku našeho jakýkoliv?"

"Nenávidím jej tak, jak horoucně miluji tebe!"

"Nebudeš litovati, že ztratíš Paříž, kde jsi jednou z prvních?"

"Nikdy!"

Žebrák rozevřel náruč a Helena klesla mu na prsa.

"Miluješ mne tedy dosud," šeptal, horoucně ji líbaje.

"Stále, tebe, jen tebe, můj zbožňovaný Jene!"

Hrabě si radostně a spokojeně oddychl, a zvolal pevným hlasem:

"Cesare!"

Bývalý důstojník, hluboce dojat, objevil se na prahu vedlejšího pokoje.

"Ještě pochybuješ?" ptal se Jan.

Cesar de Mareilles políbil uctivě Heleninu ruku.

"Odpuštěrí," prosil.

Mladá paní posadila se mezi oba bratry a Jan de Mareilles vyprávěl jí všecko. Řekl jí, že se vrátil jen proto, aby si ji opětně získal a aby očistil svoji čest; chtěl přesvědčit celý svět, jak mu bylo křivděno, chtěl usvědčiti své nepřátele a zároveň ztrestati je v tom, co měli nejdražšího; chtěl jim též sáhnouti na čest, na život! Za tím účelem spojil se s bratrem, aby vykonal dílo, jehož ukončení nebylo daleké....ještě několik dní a vše bude vykonáno.Byl na stopě lidí, kteří měli podílu na jeho zkáze.....zasáhne je všechny, ale nejprve hlavního, mocného vinníka.....

"A tím jest?" ptala se Helena.

"Baron Raynaud! Ale nežli budu trestati, chci míti úplné doznání....Sám opatřím si doznání druhých, a ty musíš mi opatřiti doznání jeho."

"Opatřím."

"Ukradl-li mi baron Raynaud toliko moji lásku, ztrestám jej jako šlechtice, ale uvrhl-li mne i do žaláře, bude můj trest katanský!"

"Zvíš všecko."

"Kdy?"

"Povol mi několik dní. Měla jsem Gabriellu, a o tu jsem se chvěla. Dnes jsi tu ty, i nebojím se ničeho! Dokaži ti svoji lásku, a chci tvé odpuštění. S bohem!"

"Již chceš odejíti?"

"Nezdržuj mne — každá chvíle jest vzácna. Nikdo nesmí tušiti, že jsme se setkali. Ponech mi úplnou volnost. Odjedeme do la Varenne — snad již zítra — není to daleko od zámku de Roissy. Buď bez starosti...zvítězím, ač jest baron velice silný — ale pro tebe podniknu a provedu vše."

"Když si myslím, že se vrátíš do jeho domu...." šeptal Jan, líbaje Helenu.

"Nyní bych spíše zemřela, než bych se mu oddala!....."

Bratří hleděli za ní, jak sešla se schodů, vsedla do vozu a odjela směrem k ulici Babylon.

Za chvíli vyšli oba bratří z rozbořeného domu, v němž zůstal toliko bílý pes žebrákův.

O malou chvíli později ukončily baronka Raynaudova a Zuzana své koupě v obchodu Bon Marché, vsedly do kočáru a odjely zpět do paláce.

XIV.

PALČIVÁ SLOVA.

Bylo devět hodin z rána.

Leštič, který čistíval každodenně Pidouxův obchod, právě vycházel z krámu se svými kartáči.

Marta Ribourtová, pokladní, či spíše "paní", právě sešla dolů z bytu ve zlém rozmaru.

Pidoux vrátil se minulé noci teprve ve tři hodiny.

Odpůldne řekl, že musí odejíti za obchodními záležitostmi do Seine et Oise a že se vrátí až druhého dne.

Cabirol vysmíval se pak Martě pro její věrnost a naznačil žertovně, že ví více o Pidouxovi, než chce říci.

Marta byla rozčilena; pochyba a nedůvěra zahnízdily se jí do srdce jako jedovaté zmije. Probděla hroznou noc, a když usedla k svému stolu, svírala křečovitě rty, a svraštila starostlivě čelo.

Pidoux ji tedy klamal! V době, kdy ona pracovala a lopotila se v jeho prospěch, honil se on po zábavách....Ale po jakých?...S kým?....

Příchod Cabirolův vyrušil ji z trapného dumání.

"Opozdil jste se!" vítala jej úsečně.

Cabirol se líbezně usmál.

"Lenost jest jednou z mých nejmenších chyb," přiznával se upřímně.

Měl na sobě nový, vkusný oblek a postavil se před Martu.

"Jak se vám líbí můj šat?" ptal se.

"Nehodí se pro skromného muže práce," odtušila krátce.

"Nechci také býti takovým!" odpověděl. "Chci se baviti a veselit, žíti ve společnosti a vyhazovati peníze jako boháč. Chcete dobrou radu?" ptal se, přistupuje těsně k Martě.

"Nepotřebuji."

"Ale dám vám ji přece, neboť vás mám rád, jak víte....Čiňte jako já. Spojme se. Prašťte vším, nic zde neztratíte....."

"Šílíte?"

"Ba ne! Přísahám, že mám dobrý rozum. Co z toho máte, že oučtujete své mládí lidem, kteří si zvás tropí toliko smích?"

"Což vy o tom víte?"

"Vím....či jste tak zpozdilá, že věříte Pidouxovým krásným slovům? Div se nevzteknu pro tu vaši lehkověrnost....ke mně jste tak nespravedlivá a k tomu...."

Zamlčel se, aby se nedal strhnouti příliš daleko, ale Marta zvolala:

"Když jste napověděl, musíte dokončiti, žádné napovídání, žádné hádanky....chci věděti všecko!"

"Ó, všecko!....To by bylo vážné!...."

"Co tím chcete říci?"

Cabirol přitáhl si židli k pokladně, sedl si těsně vedle Marty a položil jí důvěrně ruku na koleno.

Couvla od něho a pravila spěšně a beze hněvu:

"Nuže, tedy....."

"Jest to vášeň!....Nemáte oči nežli pro toho nevěrníka! Držíte se Pidouxa, protože se s vámi z dlouhé chvíle bavil před lety v zámku Combierském. Kdybyste věděla, jak se vám vysmívá a co vám provádí! A čím dále, tím hůře bude vás trápiti. To je chlapík, ten váš Pidoux! Má vás zde proto, že jste pilná jako včela, že sedíte v krámě jako pavouk v síti, že jste spořivá a skromná, a že by vcelé Paříži nenašel vám rovnou! Se mnou však jest konec...nedám se již potlačovati! Boj tyranům!"

"Toť vše, co víte?"

"To a ještě jiné věci."

"Tedy rychle, čas kvapí!"

"Mám dost času — pěkně se mi tak sedí."

Tlačil se k ní a ona jej již neodehnala...byla rozčilena, chtěla se něco dozvěděti.

Cabirol vyhlédl z okna —nikdo nebhžil se ke krámu.

"Odpuzujete od sebe přátele, kteří chovají k vám vroucí city.... Což věříte věru všecko, co vám říká ten mizerný Pidoux?"

"Proč bych nevěřila?"

"Myslíte, že má toliko vás?.... Já toho vím....Kdybych chtěl povídati!...Vrátil se pozdě minulé noci, že?"

"Mate pravdu...."

"A této noci nevrátil se vůbec?"

"Ale....."

"Vím, vím....řekněte, že jest na obchodní cestě."

"Co vy o tom víte?"

"Starého lišáka, jako jsem já, tak snadno nezklame! Nejel daleko...nepotřeboval ani dráhy! Někde u Montmartru, to ano — u nějaké slečinky...Ó, to je chlapík, ten váš Pidoux!"

"Dokažte to!"

"A co potom učiníme pro toho dobrého Cabirola?"

"Uvidíme."

"Toť určitě. Líbíte se mi. Líbí se mi každá žena, má-li jako vy pěkný vlas, hezké zuby a roztomilá ústa....."

"Aj!...Což za to mohu, že ve mne plá výheň!" bránil se. "Hanba ledovcům! Netajím se aspoň svými city, já nejsem jako Pidoux! Kdybyste jej byla viděla, předevčírem k desáté hodině.... byla byste mu vyškrabala oči!"

"Kde?"

"V ulici de Moscou."

"Číslo?"

"Dvě stě."

"Kdo vám to řekl?"

"Kdo? Vlastní můj zrak. Viděl jsem jej, jak tam vešel! A pak jsem potkal jednoho ze svých bývalých představených...jejž jsem doprovodil domů...stál chudák na velmi slabých nohou....Napil se příliš vína — a mimo to opojil se i jinými věcmi...."

"V jaké souvislosti jest ten starý s Lazarem?"

"Což nechápete?"

"Ani trochu."

"Nuže, ten starý byl také u "oběda" v ulici de Moscou!...."

"Ó!...."

"Ale dosti řečí.... vytáhla byste ze mne rozum a pak...."

"Mám vám přísahati?"

"Ženské sliby!...."

"Dávám vám slovo...."

"Marné řeči! Pidoux se vrátí, zaslepí vás sladkými slovy a po smíření všecko odnese Cabirol! Ale na štěstí jest mezi námi něco, co nelze odčiniti!"

"Co?"

"Jsme nerozlučně spojeni...."

"Čím?"

Marta Riboutová hleděla tak upřeně na Cabirola, že se zapýřil, sklopil zrak, odvrátil hlavu a šeptal rozpačitě:

"Mrtvolou!"

Pokladní sebou trhla, ale tvářila se hned, jako by nebyla slyšela. Vzala Cabirola za ruku, obrátila jej skoro násilně k sobě, zahleděla se mu upřeně do očí a ptala se:

"Pidoux byl tedy v ulici de Moscou onehdy v noci?"

"Ano."

"A co se děje v té ulici de Moscou?"

"Zajímá vás to?"

"Velice."

Cabirol chvíli váhal, ale pak pravil odhodlaně:

"Každý čtvrtek jsou tam pitky za zavřenými dveřmi prováději se tam hrozné věci!....Scházejí se tam přátelé radovánek! Věřte, že se tam neprovádějí dětské hry! Nacpou se tam lanýži, bažanty a humry, zapíjejí to šampaňským a likéry, a pak se baví....."

"A kdo to platí?"

"Kdo! Nu, u čerta, naši páni! Straub, ten chytrák!....Má na to, těží z našeho potu, nehledě ani k minulosti....."

"K jaké minulosti?"

"Což jste neslyšela?"

"Slyšela."

Cabirol zabředl tak daleko, že se nemohl již zdržeti, pronikavé oko Martino jej oslňovalo, mámilo, a k tomu se ještě na něho usmívala jako dosud nikdy; byla věru velice svůdná.....

Cabirol sklonil se k jejímu uchu a šeptal tajemně:

"Mrtvola!"

"Jaká mrtvola?"

"Což nechápete?...."

"Mluvte jasně a určitě."

"Jste tak nevinná, že myslíte, že stačí otevříti ústa, aby do nich padli pečení holubi?.....Stará v Orgéresu!...."

Stalo se....osudné slovo bylo vyřeno!

Marta stála jako omráčená s pootevřenými ústy.

Cabirol se zalekl sám účinku svých slov.

"Pidoux vám tedy nic neřekl?" koktal rozpačitě. "Ten chlap jest tedy tak zabedněný....i s vámi!?"

Marta neodpovídala.

Nyní chápala — v jejím úštru udělalo se náhle děsné světlo....

Nevěděla, že jest spojena s tlupou zlodějů....vrahů!....

Rázem objevil se před jejím zrakem hrozný běh Orgéreský— vzpomněla si na každou sebe menší maličkost, na každé důvěrné slovo svého milence. Vzpomněla si, jak marně se snažila, aby jej udržela v Combiersu, kde se jim tak dobře dařilo, kde náležel jedině jí, kde doufala, že jej bude míti na věky. Vzpomněla si na přízvuk, s jakým řekl jí jednoho večera netrpělivě:

"Snad nemyslíš, že přišel jsem do té díry, abych zde splesnivěl! Věc jest vykonána, a nyní prvé!"

Jak se vysmíval Mareillesům, když býval v dobré náladě, a jaké narážky činil na hraběte, který se dal oskubati jako vrabec!

Vstala, pohlédla Cabirolovi pevně do tváře a pravila:

"Víte, že to, co jste řekl, jest velice vážné?"

"A co na tom?" smál se Cabirol. "Vy přece nepůjdete udati svého přítele!.... Mne hrozně mrzí jen to, že mate Pidouxa a toho Strauba za svaté! Ten licoměrník se ostatně ničeho nebojí — věc jest hotova! Jiný platil za ně a spravedlnost se nedá ráda přesvědčiti, že pronesla nepravý rozsudek. Zacpali by vám ústa, kdybyste o tom veřejně rozprávěla,ba vstrčili by vás i do chládku, aby vás naučili mlčeni v zájmu veřejného pokoje!"

"Jste dobrý a řádný, Cabirole," pravila Marta a vzala jej za ruce. "Vidíte, jak jste mne rozčilil.... Byl jste tam.... jak se to událo?"

"Chcete to věděti?"

"Chci...."

"Budiž.... ale promluvíte-li o tom, bude to vaše škoda.... může nás to oba zničiti.... nemohl jsem udržeti jazyk za zuby, ale jenom k vůli vám!.... Věc má se tak. Co záleží na muži nebo i na ženě, překáží-li jistým osobnostem, jež mají dosti drobných! A Straub i Pidoux mají jich dosti a chrání je jistý pán, který hraje s miliony...."

"Baron Raynaud."

"Znamenité! Vyznáte se v tom výborně!"

"Vzal si za ženu hraběnku?"

"Ano, ano.... ženu, pro jakouž se vraždí! Umíte znamenitě hádati — jste věru rozkošná — kdo mohl by vám co odepříti?"

Cabirol pokračoval:

"Myslil jsem, že jde o pouhou maličkost, o pouhé "zat'ukání" na sud zlata.... pamatujete se přece! Proslulý poklad Orgéreský! Když jsem přišel za ním.... bylo již pozdě.... bylo po všem.... O, tue Pidoux.... děsný člověk! Vše bylo statně již předem znamenitě zosnováno.... plán nemohl se zmařiti — a hrabě Jan de Mareilles byl zničen!...."

"On tedy!" šeptala Marta se zsinalou tváří.

"On sám!"

"O, můj bože!"

"Jen se přiznejte, že jste to tušila?"

"Při spáse své duše přísahám, že ne!"

"Kdybych to byl tušil!....Vždyť jste jako bez sebe!"

"Člověk by se z toho zbláznil, skutečně...."

"Poradil bych vám...."

"Co?"

"Chcete-li zůstat na živu, tvařte se, jako byste nic nevěděla."

"Zůstati v tomto domě...."

"Pozor.... někdo přichází!"

Kočár zastavil před domem.

Marta si utřela oči vlhkou houbou a přetřela si tvář rýžovou moučkou.

Rána, která jí právě zasáhla, byla příliš těžká.

Cabirol byl vyloučen z hostin v ulici de Moscou nepatrnou náhodou již nazývali staří Řekové "Fatum" a která mívá někdy ohromný vliv na osudy lidí.

Sostene Chapiton vyprávěl mu totiž jednou zpět, co se děje každý čtvrtek v bytu přítele jeho Strauba, a Cabirol byl od té chvíle naplněn závistí.

Straub a Pidoux vyhazovali v ulici de Moscou zlato plnými hrstěmi, dopřávali si všeho blaha a veškerých požitků, a jemu hodili jen občas několik set franků jako kost hladovému psu.

To bylo přes příliš!

V spravedlivém hněvu vyřkl tedy slovo, které mělo poučiti Martu o pravé hodnosti jejího nevěrného milence.

Bylo mu lehko, že konečně pověděl, co měl již léta na jazyku; tajemství, které tížilo jej časem až k nesnesení!

Ne neštěstí vyrušil jej příchod cizince.

Do krámu vešel domovník z paláce Vaselevova.

"Pan markýz d'Aquillas prosí pana Pidouxa, aby jej navštívil; kočár čeká," pravil.

"Pán není doma!"

"U čerta!"

"Jest to naléhavé?" ptala se Marta jako ve snách.

"Velice naléhavé!"

"Jděte se tam podívati, Cabirole," pravila a položila prst na ústa.

Cabirol kývl hlavou na znamení, že rozumí, vzal klobouk a mapu na spisy a vyšel s domovníkem.

Marta sklesla všecka zdrcena do křesla, když byla samotna. — Cabirol zasadil jí dvě hrozné rány ...její milenec jí nestoudně klamal — její milenec byl zloděj a vrah!"

XV.

VÝZKUMY.

Kočár, v němž vezl domovník Cabirola k svému panovi, křižoval se v ulici de Rivoli se vkusným povozem, jejž táhli překrásní koně.

"Raynaudovi!" zvolal Cabirol pln závistivého obdivu a dotkl Kdyby tak člověk znal veškeré tajemství té nádhery!...." se ramene svého průvodčího. — "Jest to zvláštní svět, brachu!

"Brachu!" opakoval domovník uraženě, mohl byste býti způsobnější — nic jsem vám neučinil!"

"Nu, nu!" chlácholil jej Cabirol a hleděl za kočárem Raynaudovým, v němž seděli baronka, baron, Gabriella, Marcella a její společnice Evelina Bramptonová.

Rodina jela na nádraží Lyonské, aby se odebrala do la Varenne.

Baronka vrátila se včera z vyjížďky bledá, rozčilená a jako by ztrnulá.

A dnes byly tváře všech členů rodiny zasmušilé jako podzimní den.

Jedině baron zdál se býti klidný — ovšem zdál se jen....

V ulici d'Autin odevzdal domovník Cabirola Toussaintovi Vardonovi, který zde představoval vážného správce domu.

"Račte se mnou," pravil. "Jste pan Pidoux?"

"Ne — přicházím místo něho."

"Dobře."

Cabirol šel nádherně vyzdobeným salonem a vytřeštil zrak na okouzlující mulatky, které tehda zahlédl v hotelu Albion. Měl tak znamenitou paměť jako hezká děvčata, která jej rovněž poznala a volala přívětivě:

"Dobrý den, seňore!"

Cabirol uklonil se až k zemi, a pomyslil si, že musí býti velice příjemný pobyt v zemi, kde se rodí tak krásné ženy!"

Veselý smích krásných děvčat zněl zvučně nádherným prostorem.

Toussaint vedl jej až ku dveřím, zastřeným těžkým, hedvábným čalounem.

"Koho mám ohlásiti?" ptal se.

"Cabirola, úředníka z domu Pidouxova."

Toussaint odhrnul záclonu a hlásil:

"Pan Cabirol!"

Oba bratří seděli v komnatě,do níž byl uveden spoluvinník Strauba a Pidouxův.

Oba sebou trhli,uslyševše jméno třetího účastníka hrozného zločinu.... Toho nyní nečekali.... Sám vběhl jim do tenat!

Díky ostrovtipu nepatrného zapisovatele z Mayenne byli za několik dní na stopě všech nepřátel a věděli, kde je nalézti. Nezbývalo než vyrvati jim doznání.

Helena vzala si na starost toho nejmocnějšího ze zlosynů — muže, jejž nevedly k zločinu ani nouze ani nutost.... Věděla zajisté, jak s ním jednati.

Ostatní bylo věcí hraběte Jana a jeho bratra.

Cesar položil ruku na bratrovo rameno.

"Nech mne mluviti," pravil.

Markýz zabral se do čtení novin a Cesar nabídl Cabirolovi křeslo.

"Prosil jsem pana Pidouxa,by k nám přišel, neboť jde o dosti důležitou věc, z níž může míti jedině prospěch," začal Cesar hovořiti.

"O, jde o nějaký obchod?" ptal se Cabirol živě.

"Jde o naléhavou věc."

"Jakého druhu?"

"Pan Pidoux jest velice ostrovtipný.... prokázal nám již službu koupí tohoto domu.... nyní naskytá se příležitost, abychom se znova na něho obrátili. Jste zasvěcen do jeho záležitostí?"

"Úplně."

"Již ode dávna?"

"Od jakživa.... již po dvanáct roků jsme stále spolu."

"Byli jste tedy již spolu roku 1877?"

Překvapen touto otázkou, vyvalil Cabirol oči.

"Proč právě toho roku?" tázal se.

"O, jen tak," pravil Cesar de Mareilles lhostejně. "Jste tedy staří přátelé?"

"Přátelé?.... Spíše kamarádi. Mně nepřálo štěstí tou měrou,jako Pidouxovi — on jest pán a já toliko úředník," pravil Cabirol trpce, čehož si bývalý důstojník velmi dobře všiml.

"Každý nebývá vždy odměněn dle zásluhy," pravil Cesar. "Jest třeba podnětů a okolností příznivých.... nu, snad se vám naskytnou.... Slyšte, čeho si přeji. Můj příbuzný, markýz d'Aquillas, přeje si míti zámek nedaleko Paříže."

"Toť velmi snadné. V kterou stranu?"

"Byli jsme upozorněni na zámek v Seine et Marne-Roissy, — myslím."

"Jakže?" ptal se Cabirol a chystal činiti si poznámky.

"Roissy v Seine et Marne nedaleko Montereau. Panství toto sousedí s la Varenne."

"Se zámkem barona Raynauda?"

"Ano."

"Dle doslechu hodilo by se nám Roissy.... poproste tedy pana Pidouxa, aby tam dojel.... ta věc musí být vyřízena za několik dní.... zajistíme mu slušnou provisi."

Cabirol svraštil čelo.... Proč má stále míti zisk jen Pidoux — stále Pidoux....

"Kolik asi může státi to panství?" ptal se.

"Asi půl druhého milionu —" odpověděl Cesar s naprostou lhostejností. "Pan Pidoux vše vyjedná; spoléháme se na něho."

Cabirol poškodil právě Pidouxa u Marty Ribourtové — což aby otevřel oči i těmto cizincům, kteří při svém bohatství nehleděli na peníze.... Ale jak jen to učiniti?"

Zatím co si Cabirol lámal hlavu o tom, vstal Cesar de Mareilles a končil rozmluvu slovy:

"Jest tedy ujednáno?"

"Ano, pane."

"Rozuměl jste mi dobře?"

"Úplně."

"Podívati se na Roissy, zjistiti cenu a sděliti mi kupní podmínky."

"Ano."

Cabirol měl se k odchodu, ale setník jej ještě zadržel."

"Pane?...."

"Cabirol se jmenuji."

"Zdáte se velice činný."

"Je-li toho třeba."

"Velice bystrý...."

"Ne dosti, neboť neudělal jsem štěstí."

"A litujete toho...."

"Zda lituji!.... Měl jsem stále jen smůlu. Odpusťte, že se vyslovuji tak po sousedsku ....Nedostal jsem se nikdy k velké úloze.... jen jsem vždy tak příslluhoval...."

"Pravíte, že nikdy?" ptal se Cesar a pohlédl mu pevně do očí.

"Nikdy."

"V žádné době?"

"V žádné."

"Neklamou vás vaše vzpomínky?"

"Mám znamenitou paměť."

"Toť výborná vlastnost, která vám může platně posloužiti."

Oba mužové se chvíli navzájem mlčky pozorovali.

Otázky zdály se Cabirolovi přesné — i pravil, jako by odpovídal na tajné obvinění:

"Jiní shrábli velkou cenu — já jen zbytky, odpadky, v pravdě nic!"

"Přiznejte se, že skrývá se trochu závisti za vašimi slovy."

"Více než pouze trochu.... proč bych to zapíral? Jinde lze žíti v chudobě, ale v Paříži jest samé pokušení. Mrzí mne, že jsem jen pouhý sluha lidí, kteří nejsou lepší mne."

Setník se škrábal za uchem.

"Myslil jsem si to hned, když jsem vás pozoroval," pravil. — "Vaše upřímnost se mi líbí; i já budu tedy přímý. I já bojoval o bohatství a ne vždy se zdarem, a chápu tudíž velmi dobře vaši nespokojenost. Což kdybych vám nabídl příležitost, která vám dosud scházela?"

"Nepohrávejte si se mnou.... zoufal bych si!"

"Nežertuji.... Co mohl byste učiniti?"

"Všecko, co lze učiniti pro muže, který dobře platí."

"Všecko?"

"Všecko, co mi bude poručeno v dosahu sil mých."

"Nechci od vás nic nemožného. Můžeme vám dáti jmění, po němž toužíte. Chcete hned vstoupiti v naše služby?"

"Jestli chci!!...."

"Přijímáte tedy?"

"Vaše podmínky?"

"Kolik si vyzískáte ročně?"

"Pět set franků měsíčně."

"Dáme vám tisíc měsíčně, a v den, kdy přeruším naše styky, zajistím vám kapitál, který vám ponese tolik úroků."

"Dvě stě tisíc franků!" zvolal Cabirol.

"Ano, tolik!"

"Toť pouhý sen!"

"Skutečnost, budete-li chtíti."

"Vaše rozkazy?"

"Budete spravovati pozemky, které chceme koupiti ve Francii. Zůstaneme zde jen krátkou dobu. Prozatím zůstanete i na dále u Pidouxa."

"Dobře."

"Nepovíte ovšem ni jediného slova o naší rozmluvě."

"Nikomu?"

"Nikomu. Promluvíte-li, je po naší smlouvě. Nechci, aby pan Pidoux myslil, že odloudím mu úředníka právě, když chci, aby pro mne uzavřel koupi."

"Dobře."

"Po uzavření obchodu přijdete sem do paláce každého dne."

"V šest hodin."

"Povědí vám zde, potřebuji-li vás nebo ne. Vidíte, že jest věc velmi jednoduchá."

"Ano."

"Nezapomeňte tedy?"

"Buďte bez starosti."

"Od té chvíle patříte k domu, ale mlčení!.... Mám k tomu platné důvody.... které co nevidět poznáte sám."

"Nepromluvím s nikým."

Cesar vzal se stolu balík zlata a položil jej před Cabirola.

"Zde vaše první měsíční služba!" pravil.

Cabirol schoval peníze do kapsy, poklonil se až k zemi, a couvaje, vyklouzl se samými poklonami z komnaty.

V předsíni setkal se s jednou z mulatek, která mu přála s líbezným úsměvem "dobrou noc."

Na ulici hladil blaženě peníze v kapse a šeptal:

"Šťastný dům, v němž lze najíti peníze i lásku a krásu."

XVI.

CO CHCE ŽENA, CHCE BŮH!

Když přijela Helena do la Varenne, udála se s ní úplná změna.

Místo chabé oddanosti,lhostejné podlosti a nečinné lhostejnosti objevila se u ní pevná, nezdolná vůle.

Byla nyní jista, že baron Raynaud zaplatil za spáchání zločinu.

Při té myšlénce vzpěla jí krev v žilách a bylo jí, jako by na ní zanechalo každé jeho políbení plamenné znamení hanby a zneuctění.

Náležela muži, který uvalil tolik hanby a utrpení na Jana de Mareilles!

Oddala se bídníkovi, který zneuctil jméno otce Gabriellna, který zavlekl do kalu jméno Mareillesů a zhanobil je tak, že nebylo lze je veřejně vyřknouti.

Byla jeho ženou!

Zapomněla na zamýšlenou pomstu, k vůli níž vešla do domu barona Raynauda; dobrovolně dala se získati lstí muže, který dobře věděl, že nebyla by nikdy jeho, kdyby ještě žil Jan de Mareilles.

Bylo věru více nepodobné, že stala se z hraběnky de Mareilles baronkou Raynaudovou.

Jak asi jí zlořečil ubohý Jan, jejž jedině milovala!....

Jaká muka vytrpěl asi tento šlechetník, který jí ani nevytkl, co zkusil....

Byla hotova k všemu — chystala se k boji proti Raynaudovi, k boji, jemuž se tak dlouho podle vyhýbala.

Jediným pohledem, jediným obejmutím dodal jí Jan de Mareilles síly a odvahy; chtěla učiniti vše, čeho si přeje, vykoná jeho rozkazy a vydá mu toho muže i jeho tajemství!

Po celou noc přemýšlela a zpytovala své síly.

Baron Maxim znepokojen patrným rozčilením zbožňované paní, opustil ji jen nerad na její výslovné přání.

Baron byl dosud spíše milencem, nežli manželem své choti.

Ode dne, kdy uslyšela Helena v ulici Gabrielově Janův hlas, stranila se veškerého styku s baronem a zapovídala mu přístup k sobě všemožnými výmluvami.

Brzy byla unavena, nebylo jí dobře — byla mrzutá a nervosní....

Baron líbal jí pokorně ruce a krásný, bohatý vlas, a neodvažuje se býti dotěrným ke zbožňované velitelce, odešel do své ložnice.

Doufal že v la Varenne, v osamělém parku a v tichém zámku nebude se chovati Helena tak odmítavě a přísně.

A skutečně po dvou dnech úplného klidu zdálo se, že se nervy baroničiny uklidnily a že vrátila se ku své bývalé lhostejné netečnosti, jíž rázem pozbyla v poslední době pařížského pobytu.

Helena zdála se krásnější, svěžejší a roztomilejší, než kdy bývala.

Třetího dne z rána objevila se ve své jaré kráse před svým zamilovaným chotěm; byla oděna v bohatý ranní šat z aksamitu, a krásná její plná prsa byla sotva zahalena jemnými krajkami.

Nakloněna se svého balkonu hleděla na barona, chystajícího se k vyjížďce na koni.

Hleděl na ni s netajeným obdivem.